

veau, baggrund osv. osv. Det kender jeg ikke noget til, og derfor kan jeg ikke udtale mig om det.

2.000 kr. er, hvad en flygtning har at leve for om måneden, de første 7 år han eller hun er her i landet. Regeringen kalder ydelsen for en start-hjælp. Vi Socialdemokrater kalder det en start-spærrer. Hvorfor? Fordi hver eneste krone går til de helt basale nødvendigheder, til mad, tøj, transport og andet for at dække de daglige udgifter.

Fattigdom og utryghed er ifølge VKO de to bedste midler til at skabe integration af nye danskere her i landet. Gør mennesker fattige og utrygge, så skal det hele nok lykkes, synes VKO. Men regeringen og Dansk Folkeparti ender med at skabe fattigdom og social elendighed med deres startspærrer. Det har vist sig, at der ikke er nogen stor effekt af en lavere starthjælp. Der er nogle meget små forandringer, men man kender ikke årsagen til dem.

Så sent som i starten af den her uge har vi kunnet læse i dagspressen, at der er flere og flere, der bliver smidt ud af deres boliger på grund af dårlig økonomi. Jeg tror, at det både er dem på starthjælp og dem, der rammer loftet over kontanthjælp, der er i den gruppe.

I 2006 kom rapporten »Flygtninge på start-hjælp« fra CASA. Den redegør for, hvordan den lave starthjælp udvikler sig til at være en fælde, der virker modsat hensigten og fører modtagerne længere væk fra at blive selvforsørgende.

Uligheden vokser, og for Socialdemokrater er det en afgørende politisk opgave at sikre, at der tages initiativer, der vender den udvikling. Hvad med en mere ambitiøs beskæftigelsespolitik frem for at tro, at fattigdom løser alle problemer? Usikkerheden forbedrer ikke integrationen. Et pres på flygtninge og indvandrere skaber ikke den integration, som regeringen og vi andre ønsker.

Vi må have fjernet de urimeligheder og have fjernet starthjælpen. Vi må satse på, at folk kommer i arbejde på lige fod med andre, og jeg gentager: De, der kan arbejde, de, der kan findes arbejde til, skal arbejde for at klare sig selv økonomisk, socialt og menneskeligt. Det er først og fremmest godt for dem selv, men det er også godt for den danske økonomi. Det er bedst for os alle sammen.

Jeg er enig med beskæftigelsesministeren i, at integration er den største politiske, økonomiske, sociale opgave, vi har her i Danmark. Så hvis der er nogen positive tiltag fra regeringens side, bakker vi op om dem. Det vil jeg gerne sige her-

fra. Men jeg håber også, at regeringen er åben over for de gode forslag, som oppositionen kommer med, hvis de giver nogle gode resultater, hvor alle parter bliver tilfredse.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Hüseyin Arac, hvordan han forklarer, hvorfor typisk mandspersonen i den her fattige familie, vi har hørt så meget om, med to voksne og to børn, som skal leve for 11.000 kr., ikke tager et af de mange job, der findes ude i samfundet i dag. Der er jo et hav af job, som ikke kræver, at man kan særlig meget dansk. Vi må f.eks. sågar importere polakker og tyskere til at gå med post. Hvorfor kan nogle af de flygtninge, vi har her i landet, ikke påtage sig et sådant job?

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg er meget glad for det spørgsmål. Jeg kender personligt ikke nogen, der har sagt nej til sådan et arbejde. Jeg hører meget om det. Det er derfor, jeg sagde både til ministeren og Venstres ordfører: Henvis folk til det arbejde, henvis folk og sig, at der er arbejde til dem, også dem med 11.000 kr. eller 12.000 kr. i indtægt, eller hvad det er. Hvis folk siger nej, så er vi enige, så kan vi godt sige: Du er ikke berettiget til den hjælp, du får. Det er måske det, der er forhindringen for det, men helt ærligt kender jeg ikke nogen personer, der har sagt: Nej, jeg gider ikke at arbejde.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Nej, det regnede jeg nu sådan set heller ikke med at hr. Hüseyin Arac gjorde. Men hvordan kan det egentlig være, at hr. Arac tror på, at en øget kontanthjælp kan medføre, at vedkommende så får sig et job, når den pågældende f.eks. er i en situation, hvor man ved at tage et sådant job kan øge sin families indtægt? Hvad er det lige, der gør forskellen, ud over at man så selvfølgelig får det fra det offentlige og dermed ikke behøver at arbejde? Jeg kan simpelt hen ikke se ideen i det.

Nu har hr. Hüseyin Arac jo også rod i det kommunale system i Århus, og jeg tror, at en del af problemet ligger i det kommunale embedsværk, som har en ret stor berøringsangst over for de der ting. Det er jeg sikker på at de vil bekræfte.